

και με γλυτώσει. 'Ετρεχ' ἐδῶ, πήγαιν' ἐκεῖ, χτυποῦσε πόρτες, φιλοῦσε ποδιές, παντοῦ ὑπεσκέματα, παντοῦ ταξίματα, μὰ δὲα γιὰ ξεφορτωμό. Οἱ ἐνάγοντες...παράξενο, πεισμένοι πέρα γιὰ πέρα πῶς ἐγὼ σκότωσα τὸν ἄθροπό τους κανένα μέσο δὲν ἀφήκανε, καμιά θυσία δὲ λυπηθήκανε νὰ προστοιμάσουν τὴν καταδικη μου.

Τέλος ἦρθε ἡ μέρα τῆς τελειωτικῆς ἀπόφασης· με βγάλανε μπρὸς στὸ δικαστήριον. Θεέ μου, τί φοβερὲς ὄρες ἀγωνίας εἶταν ἐκεῖνες! 'Εσὺ ποῦ ξέρεις πῶς εἶσαι ἀθῶος, μιλεῖς, γανιαζεις, ἰδρώνεις, σπαράζεσαι νὰ τὸς δώσεις νὰ καταλάβουν. 'Εκεῖνοι σκληροί, ἀμάλαχοι, ἀπαθοί, ἀσυγκίνητοι στὸν καημό σου, σὲ βλέπουνε μ' ἀπελπιστικὴ ἀδιαφορία, θαρρεῖς σὲ φοβερίζουνε μὲ τὸ βλέμμα.

Μοῦ δῶσανε δὰ κ' ἓνα δικηγόρο γιὰ νὰ με διαφεντέψει. Μὰ κι ἀφτὸς ὁ καημένος εἶτανε, φαίνεται, βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ μου, μάσησε καμπόσα λόγια και καθόσε.

Κι ὅταν ἀποσύρθηκαν οἱ δικαστᾶδες γιὰ νὰ βγάλουν τὴν ἀπόφαση, ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ συλλογιόμαι μήπως ἀπ' ἀλήθεια σκότωσα τὸν ἄθροπο και δὲν τὸ θυμόμουνα. 'Υστερ' ἀπὸ μιῶν ὥρα ψυχικοῦ μου ἀγῶνα, ποῦ δὲν παρστήνεται μὲ λόγια, βγήκε ὁ πρόεδρος μαζί με τοὺς δικαστᾶδες κι ὁ γραμματικὸς τοὺς διάβασε τὴν ἀπόφαση.

Δὲ φελλίσανε μήτε τῆς μαννας μου τὰ τρεχάματα και τὰ παρακαλῆα, μήτε ἡ δική μου ἡ λαχτᾶρα, μήτε τῆς πεθερας μου οἱ μαρτυρίες. 'Εκεῖνο τὸ παραξενὸ τὸ φεβγῖό μου μὲ τὴ βάρκα, τὸ ἀδιολόγητο, ἔπω; κι ἂν τὸ 'παίριες, ἐκεῖνο μὲ κατᾶστρεψε. Καταδικάσθηκα δεκαπέντε χρόνια φυλακῆ, γιὰ φόνον μὲ προμελέτη. Κι ἀφτὰ ἔλα ἐμένα μοῦ φαινότανε σὰν ψέματα, σὰν ὄνειρο. 'Ανιστέναξκα βαθιὰ βαθιὰ και παραδόθηκα στὰ χέρια τῶ φυλάκων· ὁ δικηγόρος μου μὲ παρηγόρευε λέγοντας πῶς θὰ ἐνεργήσει στὴν Πόλη στὸ ἀκυρωτικὸ νὰ χαλάσει ἀφτὴν τὴν ἀπόφαση. Οἱ φυλάκες μὲ πέρασαν ἀνάμεσ' ἀπ' τὸν κόσμο, ποῦ ἐμεῖν' ἐφαριστημένους ἀπ' τὴν καταδικη μου και μὲ φέραν και μὲ κλείσανε ζωντανὸ ἐδῶ μὲς' σ' ἀφτόνα τὸν τάφο.

Κ' ἡ μάνα μου, ἡ κατακαημένη μου ἡ μαινούλα, ποῦ πάντεχε ν' ἀθωώθῃ και νὰ γυρίσουμε μαζί πίσω στὴν πατρίδα, ἔμα ἔκουσε τὴν καταδικη μου ἀποσβολωθῆκε, τῆς κατέβηκε κόλπος, τὴ μεταφέρανε στὸ νοσοκομεῖο και σὲ λίγο πέθανε ἡ κακόμοιρη. 'Ο Θεὸς μακαρίζει τὴν ψυχούλα τῆς.

ταε πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ χαμόδεντρα. Σὲ λίγο φάνηκε ἓνας καθάλλαρης ποῦ σιγῶλεγε τὸ τραγοῦδι τῆς ξενιτιᾶς. 'Αμα εἶδε τὸ Γληγόρη, σάπασε: εἶταν χωρικὸς του.

- 'Ωρα καλῆ, μπάριμπα Γιάννη!
- 'Ωρα καλῆ, μαστρο-Γληγόρη!
- Γιὰ ποῦ;
- 'Ετσι γιὰ τὸ παζάρι πάω μὴ βεῶ κανένα ἀγῶγι. Προσκυνήματα ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Σῶχω κ' ἓνα γράμμα. Θεὸς χωρήσῃ τὴ μακαρίτισσα! σῶθηκαν τὰ κρίματά τῆς. 'Ε! κ' ἔχει ὁ κόσμος. 'Ολοι ἐκεῖ θὰ πάμε. Ζωὴ σὲ λόγου σου τώρα, νιὸς εἶσαι ἀκόμα. 'Εκεῖνην τὴ λυπηθήκε ἡ Παναγία και τῆς πήρε τὴν ψυχὴ. 'Ωρα καλῆ!

Και χτύπησε τὸ μουλάρι. 'Ο Γληγόρης στάθηκε λιγίκι, διάβασε τὰ μαντάτα και στὸ γράμμα και μιὰ λύπη γιόμισε τὴν ψυχὴ του. 'Ανοῖξε τὸ βῆμα χωρὶς νὰ καταλάβῃ και σὰ νὰ λησμονήσε ποῦ πάει και γιὰ τί πάει. Τὴ λύπη τὴν ἐδιώξε σὲ λίγο ἓνα αἰσθητὸ ἀλαφροσύνης ποῦ σκορπίστηκε σ' ἔλο του τὸ κορμὶ ὡς στὴν ψυχὴ του. 'Ενοῖωσε κάποια λευτεριά νὰ φτερουγᾶ ἄμεσα του και ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς πλημμύρισε μὲ φῶς τὸ εἶναι του.

Σὰν ἐμπα τὸ θάνατό τῆς, ἐκλαφα, ἐκλαφα τὴν κακομοιριά μου, ἔλα ἀνωφέλερτα, εἴν' ἡ ζωὴ ἐδῶ ὄνειρο και ψέφτης εἴν' ὁ κόσμος. 'Αφοῦ πέθανε ἡ μάνα μου, ποῖός θὰ φρόντιζε πιά γιὰ τὴν ἀκύρωση τῆς καταδικῆς μου, ποῖός θὰ συλλογιότανε πιά γιὰ μένα;

'Αφίθηκα στὴν τύχη μου· ὁ κόσμος μ' ἀλησμόνησε πιά γιὰ πάντα.

Μὰ ἡ ἀγάπη μου; τί ἀπόγινε ἡ ἀγάπη μου; Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

[*Ἡ στήλη αὐτὴ, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητη και ποῦ θὰ γίνεῖ πολύτιμη γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἀγῶνα μας, θὰ πιτύχει μόνο ἂν τὸ θελήσουν κι ἂ μᾶς βοηθήσουν οἱ φίλοι τοῦ «Νουμά» ποῦ ζοῦνε σὺς ἐπαρχίες και σὺς ἐξωτερικὸ.*] *Ὁ, τι λοιπὸν τυπώνεται γιὰ τὸν ἀγῶνα μας σὺς ἐφημερίδες τοῦ τόπου τους, πρέπει οἱ φίλοι μας νὰ μᾶς τὸ στέλλουνε, γιὰτὶ εἶσι μοναχὰ θὰ μποροῦμε νὰ δίνουμε σὴν στήλη αὐτὴ ζουγραφιὰ πιστὴ τοῦ δρόμου ποῦ παίρνει τὸ Ζήτημά μας.*

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ.—'Η Πάτρα, μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ προδεμένους πολιτεῖες τῆς 'Ελλάδας, ἐνῶ σ' ἔλα τ' ἄλλα πάει μπροστά, τρέχει, — φιλολογικὴ περιουκλωσιὰ, πνευματικὴ ζωὴ, μπορεῖ νὰ πει κανεὶς ἀδίσταχα, δὲν ἔχει. Φανταστῆτε, ἀφοῦ βρισκεται ἐκεῖ ἐπιστήμονας γιαιτῆς, και μάλιστα και φιλόμυσοι, ποῦ νὰ χαρακτηρίζεῖ τὸν Παλαμᾶ γιὰ «τὸν μεγαλύτερον ἀγύρτην (!!!) τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας». 'Υπάρχουνε στὴν Πάτρα μερικοὶ φωτισμένοι νέοι (γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε τὴ Μυριέλλα και τὴ Μοιρίττα, τίς δύο Πατρινὲς Μοῦσες ποῦ μιὰ μέρα θὰ πάρουνε θέση διαλεχτῆ στὰ νεοελληνικὰ γράμματα), μὰ ἡ δουλιὰ τους εἶναι ἀρνητικὰ, ὅσο γίνεται σὲ περιορισμένο κύκλο και δὲν ἀπλώνεται και δὲ μεταμορφώνεται σὲ κήρυγμα.

'Ενας Πατρινὸς ἐπιστήμονας, παιδί μὲ νεῦ και μ' αἴστημα, ὁ κ. Δ. Α. Λόντος, τόνωσε αὐτὸ και νὰ, γιὰτὶ ἀγωνίζεται στὸ «Σέλας», γράφοντας ἀρθρα και χρονογραφήματα μὲ τὸ ψευτόνομα «Μιλτων», νὰ ξεκαρῶσει τοὺς πατριώτες του και νὰ τοὺς φέρει σὲ θεογνωσίαν. Γιὰ κάποιον χρονογραφημά

Βράδιασε στὸ χωριό. Πήγε ἔσχα στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Μπήκε, ἀνίβηκε τὴ σκάλα μὲ κάποια συγκίνηση και δρασκέλισε τὴν κρεβάττα τρέμοντας. 'Ο παπᾶς τὸν ἔβαλε στὸ δωμάτιό του ὅπως και πρὶν. Τοῦ ἔβαλε νερό, τοῦ ἀνοῖξε τὰ παράθυρα και τὴν ἐρώτησε τί κάνει, ὅπως και πρὶν και τὸν καληνύχτισε μὲ τίς εὐλογίες του, ἔπως πάντα. 'Αλλ' αὐτὸς περίμενε πάντα κάποια φωνή, κάποιο σούσουρο νὰ τοῦ ξυπνήσῃ τὴν παλιὰ ζωὴ. Κλείστηκε στὴν κάμαρά του και περίμενε. Δὲν τολμούσε οὔτε ν' ἀνασᾶνῃ μὲ τὴν περιέργη ἀκίνησιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Γύρω του μιὰ θαλασσα ἠρμῆας ὄλο ἀνέβαινε και σιγὰ-σιγὰ γλιστροῦσε μέσχα στὴν ψυχὴ του ποῦ τὸν πίεζε δυνατὰ.

Τὴ νύχτα βγήκε στὴν κρεβάττα. Στὴ γωνιά τίποτε, ἀλλὰ στὰ μάτια του νόμιζε πῶς κάτι μαύριζε. Πήγε κοντὰ και εἶδε τὴ θλιθερὴ ἀλήθεια. 'Ὅσο εἶπε πῶς ἔκανε κρύο και δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κοιμάται τώρα ἡ κακόμοιρη ἔξω. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν εἶχε ἀλλάξει. 'Η σκούπα στεκότανε στὴν ἄκρη ὀρθὴ και τὸ κοφινάκι πλαῖ τῆς χαλασμένο. Στὸν τοῖχο φαίνονταν ἀκόμα φωτισμένα ἀπὸ τὸ μισοφῆγαρο ἀμυδρὰ τὰ σχεδιάσματα μὲ τὸ κάρθουνο. Κ' ἡ ζιτζίφια ἔριχνε τὸν ἀπλερον ἦσκιον

του, φαίνεται, θὰ βριστήκε στὴν ἐφημερίδα «Πάτρα» ἀπὸ «κάποιον ἀνόητον Μπόσκακ», καθὼς τονέ λέει, κι ἀπαντώντας του («Σέλας» ἀριθ. 412, σελ. 1, στήλη 5) ἀναγκάζεται νὰ κᾶμει τὴν ἀκόλουθη παληκαρία δῆλωση:

«Ὡς τόσο, ἀφοῦ μαζί μου, βρίζεται και ἡ ἰδία τῆς Γλωσσικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Μακαρίου μας τόπου· κι' ἀφοῦ εἶσι δίνεται ἀφορμὴ, εἶτω κι' ἀπὸ ἓναν ἀνόητον, νὰ συζητηθῇ πλατεῖὰ τὸ ζήτημα τῆς Δημοτικῆς Γλώσσας, εἶτε σχετικὰ μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀναμόρφωση, εἶτε και γενικώτερα· κι' ἐπειδὴ, γιὰ μερικοὺς ἀπὸ μᾶς τοὺς νέους, ποῦ ποιάμε τὸν τόπο, ἡ Γλωσσικὴ 'Επανάσταση σὲ κύκλον εὐρὺ ἀποτελεῖ ἄρθρο πίστεως, τόσο θεμελιώδες, ὥστε μπροστὰ μας νὰ περνᾶ ἀλογάρωστη ἡ πιθανὴ κοινὴ ἀρνηση και δυσφορία ποῦ τὴ γενεὴ ἡ μακροχρόνιη πρόληψη γιὰ τίς ἰδέες αὐτῆς· δηλώνω πῶς εἶμαι πρόθυμος γιὰ τέτοια συζήτηση, φτάνει στοιχεῖα τῆς νὰ τεθοῦν ἡ εὐπρέπεια κι' ὁ πνευματικὸς αὐτοσεβασμός, κοινὸς δὲ σκοπὸς ἡ ἐξείρεση τῆς ἀλήθειας, ποῦ και μόντς αὐτῆς τὸ φῶς, ἡ λάμψη και ἡ πραγματώσις, μποροῦν νὰ σημάνουν μιὰ χαραυγὴ ἀναστάσιμη γιὰ τὸ φρικτὸ αὐτὸ Τέμα, ποῦ λέγεται 'Ελληνικὴ Γῆ. ΔΗΜ. Α. ΛΟΝΤΟΣ»

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΟΙ ΑΝΕΥΤΥΝΕΣ

Φίλε «Νουμά», Οἱ α' Ἀθηναῖοι τῆς Δευτέρης βρήκανε τὴν εὐκαιρία νὰ κορεθίσουν και νὰ βρῖσουν τὴ Δημοτικὴ γιαιτὶ, λένε, ὁ κ. Χαραλάμπης 'Αντρεᾶδης, ποῦ δὲν εἶσαι γιαιτρός μὰ Χριστιανὸς ὀρθόδοξος ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, βρήκε τὸ μέσο, γυρίζοντας στὴ Ρωσία και πουλώνοντας βιβλία, νὰ γλυτώσει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ἀελάδες πυρετοῦς. Θυμούμαστε πῶς και πρὸ χρόνια πάλι οἱ α' Ἀθηναῖοι μὲ τὴ Δημοτικὴ τὰ βάλανε, γιαιτὶ ὁ κ. 'Αντρεᾶδης, προφητεῦντας τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη και ἐρμηνεύοντας τὴν α' Ἀποκάλυψη, ἀνακάλυψε πῶς μέσχα σὲ τρεῖς χρόνια θὰ πάρουμε τὰ Ἱεροσόλυμα, γιαιτὶ εἶσι τὸ θελεῖ ἡ Γραφῆ κι ὁ ἐρμηνευτῆς τῆς. Τί φταίει ἡ δολιχὴ ἡ Δημοτικὴ γιὰ τὰ τέττια καμώματα τοῦ ἐνός και τ' ἄλλου; κ. 'Αντρεᾶδης; 'Ανεύτυνη εἶναι και λόγου τῆς, ὅπως ἀνεύτυνη εἶναι και ἡ Καθρεῖουσα, και κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲ συλλογίστηκε νὰ τὴν κατηγορήσει γιαιτὶ λ. χ. ὁ κ.

τῆς ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κήπου. 'Εβγχε λίγα βήματα κι ὁ ἦσκιος του ἐκπλώθηκε χᾶμω στὰ σανίδια μακρῆς και σαλευόμενος. Μὰ ἡσυχία βεσίλευε σ' ὄλο τὸ σπίτι θανατερῆ. Οὔτε οἱ φωνῆς οὔτε οἱ κινήσεις εἶχαν ἀκουστῆ κῆτὴ τὴ βραδιά. Κάθε ζωὴ εἶχε σθῆσει, λές, μαζί μ' αὐτῆς. Κ' ἓνα προκίσημα κακὸ ἐθάρυε στὸ στῆθος του και καθὼς δὲν ἦρθε τίποτε νὰ τοῦ διώξῃ τὴν προσδοκίαν, στυλώθηκε μέσχα του τὸ κρίμα τῆς κόρης. 'Εφυγε και πλάγιασε. 'Εκλεισε τὰ μάτια μὲ τὴ βία γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ τὸ γληγορώτερο.

Τὸ πρῶτ σηκώθηκε και περίμενε. Τοῦ φάνηκε πῶς δὲ θὰ ξαναφευγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Θὰ περίμενε ἐκεῖ ἔως τὸν αἰῶνα. 'Αλλὰ δὲν ἀργησε νὰ λλάξῃ γιῶμη. 'Ο παπᾶς μὲ μιὰ ψεύτικη λύπη τοῦ μολόγησε πῶς ἡ κακόμοιρη ἡ Ρίνα βρέθηκε ἓνα πρῶτ στὸ πηγάδι τοῦ κήπου πηγυμένη.

Δὲν ἔβγαλε μιλιὰ. Σηκώθηκε τὴν ἰδία μέρα, ἔκοψε τὸ σακκούλι στὸν ὄμο μὲ τίς παλιῆς εἰκόνες και τὰ παλιὰ πινέλα και τὰ παλιὰ χρώματα και τράβηξε στὸν κόσμο πάλι. Στὸ δρόμο συλλογίστηκε τὸ νερὸ τοῦ μᾶστορα ποῦ τρέχει στὴν κρυβερση.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

Δέρβος την καθυρέουσα μεταχειρίστηκε για να διακηρύξει πως άνακάλυψε το μέσο να γικτρεύει με το σάλιο του τους κάλους.

Με φιλία ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Με χαρά άκούσαμε πως η ποιήτρα Λιλίκα Μπέτσινα κι ο κ. Άλέκος Βολίδης, φοιτητής της Φιλολογίας, στεφανωθήκανε το περασμένο Σάββατο. Νά μας ζήσουν.

— Κάποιος δικός μας, που υπογράφεται «Αντράποδο» (γιατί ;), μας στέλνει το ακόλουθο επίγραμμα, αφιερωμένο, λέει, στον κ. Δ. Αναστασόπουλο τον Άγοραίο :

Τρία πουλάκια κάθονται σ' ένα σφοδρό κεφάλι, τ' ένα τραβάει τα σύγνεφα και την άνεμοζάλη, τ' άλλο στριγγιά φωνάζοντας τα νεύρα μας ξεσκίζει, τ' άλλο το καλλίτερο τον κόσμο φοβερίζει. Μά σαν τ' άλλα άφίνουνε μιά κουτσουλιά εμπνεσμένη, άρθρο τ' Άνοητόπουλου μέσα στο «Χρόνο» μπαίνει.

— Ο άγαπητός μας φίλος και συνεργάτης Γιώργης Έλευθερουλάκης διορίστηκε ειρηνοδίκης στην Άμοργό κι άρραβωνιάστηκε κιάλας με μιά διαλεχτή Σπαρτιατοπούλα. Με τή διπλή χαρά του χειρόμαστε και μεϊς, μα πρέπει να χαρεί και ή Δικαιοσύνη που στέ πρόσωπο του Έλευθερουλάκη άποχτεί ένα λειτούργιο με μόρφωση πλατιά και με χαρακτήρα διαμαντέιο.

— Έπιτυχία πρώτης άράδας ή Άντιγόνη του Σοφοκλή στο Βαριετέ από το θέατρο της κ. Κυβέλης. Όλοι καλά, πολύ καλά, μα καλύτερα απ' όλους, υπερέτελες, ο Νίκος Παπαγεωργίου, Κορυφαίος του χορού, που άπάγγειλε άριστοτεχνικά τ' αχορικά, μεταφρασμένα έξοχα από τον κ. Κ. Μάνο.

— Στον «Παρνασσό», την περασμένη Παρασκευή, οι Έρτανησιώτες γιορτάσανε την επέτειο της Ένωσης της Έρτανης με την Ελλάδα. Στην πανηγυρική αυτή γιορτή μίλησε άμορφα κ' εμπνεσμένα ο φίλος δικηγόρος κ. Παντελής Διβαδάς.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Ζωγράφου. σ' Ανάπλι. Λάβαμε και το δεύτερο. Γιατί βιάζεσαι ; — κ. Γ. Λαμπιλέτ. Θα δημοσιευτεί στο φύλλο της άλλης Κερίτικης. — κ. Θ. Κεραγ. στην Άττάλεια. Από τ' αβιβλία που μ' άς ζήτησ, δέν έχουμα. Σωθήκανε. Καταλληλότερη γραμματική της Δημοτικής είναι τ' αβιβλία του κ. Ψυχάρη. — κ. Σουλ. στην Τραπεζούντα. Στείλαμα τ' αβιβλία στον κ. Μακρ. Λάβαμα και 10 φρ. Η συνδρομή άμως είναι 12 1/2 φρ. Όστε σ' ά μ' άς στείλετε τή φρετινή συνδρομή σας, μ' ά στείλετε και τ' αβιβλία του κ. Μακρ. — κ. Β. Άντ. στη Γισμουλιτζίκ. Λάβαμα τ' αβιβλία τ' αβιβλία τ' αβιβλία σου, σ' παρακαλούμα ξαναγράψε μ' ά τ' αβιβλία θέλεις, να σου τ' αβιβλία σου. — κ. Ρ. Λεβ. στην Όδησσό. Ξαναστέλνουμα τ' αβιβλία σου. Άμα τ' αβιβλία σου, μ' ά γράφεις, παρακαλούμα. Εύχαριστούμα και για τ' αβιβλία σου. — κ. Γρ. Πιπ. στην Άττάλεια. Καρτερούμα να μ' ά γράφεις για τ' αβιβλία σου. Ό φίλος Άργ. μ' ά γράφει ταχτικά. — κ. Μ. Άγ. στην Κάλυμνο. Όχι και τόσο καλό. Άν έχεις άλλα, καλύτερα, στείλε μ' ά. — κ. Λεκ. σ' Ανάπλι. Σκόρωσέ μ' ά καμιά έντυπωσούλα με τ' αβιβλία σου, έλυμα και τ' αβιβλία σου. — κ. Άργ. Κόρ. στην Άρτάκη. Τέμοι περασμένοι του «Νουμά» (έξδν από τον Α' και Β' που δέ βρίσκεται αντίστοιχο) πουλιούνται 15 δρ. ο ένας και στέλνονται συστημένοι, δίχως παραπανιστά έξοδα. Πολύ άμορφα και τ' αβιβλία σου.

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

και τυπωμένα στην Τυβίγγη

ΠΟΥΔΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΑΘΙΑ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΦ-
ΛΟΥΚΑ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

Και για τ' αβιβλία σου του Νουμά, σ' ά γραφεία μας,
Λεφτά — 50 — Λεφτά

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατά την 30 'Απριλίου 1910

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Table with 3 columns: Description, 30 April 1910, 31 March 1910. Rows include Treasury, Loans, and various bank assets.

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Table with 3 columns: Description, 30 April 1910, 31 March 1910. Rows include Loans, Deposits, and various liabilities.

Εν Αθήναις τη 14 Μαΐου 1910.

Ο Διευθυντής του Λογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

και πουλιούνται στο Βιβλιοπωλείο «Ε-
στίας» δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Σ' ά λάμπει ο ήλιος — Μιά κριτική — Ένωση θ' ά
π' ά δ' άναμη — Τρομοκρατία — Μάθηση και λευτεριά —
Ο «Συγγραφέας» — Επίλογος — Ένατόν πενήντα —

Διαγωνισμός για τή γλώσσα 1904 — Η γραμματική
του Ροντάκη — Λευτεριά και μάθηση — Τ' ά ζητό του
Νεμερία — Ένα γράμμα — Οι παράδες — Διαβάζοντας
τ' αβιβλία σου — Σκευοϋλες — Η κλωστή — Ένα νό-
στιμο έπιχειρημα — Ξενισμός — Ταχυδρόμος, ταχυδρο-
μείο, πόστα — Ένας ένας — Τί λέγεται γλώσσα — Ά-
νοιχτό γράμμα — Τ' αβιβλία σου και τ' αβιβλία σου
— Ο Άντρος και ή γυναίκα — Ο κ. Η. Krüger —
Τ' ά φεγγάρι — Η χημία του λαού — Μαρία Έλένη
— Καλοσύνη και Διάβασμα — Άγα λόγια — Ο Μω-
σαΐτης — Τριάντα χιλιάδες φράγκα χρυσά — Πρωτο-
χρονιάτικο — Άγάπη — Πέρα πέρα — Ο Νουμάς —
Γράμμα στη Μυριάδα.